

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

EN TRIMESTRE

Dins Espanya: una pesseta.
Fora d'Espanya: dues pessetes.

Redacció i Administració

General Barceló, —1.—2.ª

PALMA DE MALLORCA

LA AURORA

Surt cada dissapte per donar ventim i altres erbes a n-es qui s'ho guany

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ

A Manacor: Ca-Mestre Antoni Fiol,
Ferrer, 5.—Ca-l'amo Andreu Al-
cover, Plaça del Palau, 2.A Palma: Llibreria d'En Guasp,
Morey, 6.—Taller d'encuaderna-
cions d'En Francesc Ferrer,
Sta. Eulària, 25.—Llibreria Er-
nest Frau, Brossa.—Llibreria
d'Alema y Fontdevila Brossa.

Parla En Revenjoli. Escoltan i oïren

Sola

N'haurem de donar una micoya an es paperots *El Ideal* s'in-justicia, s'O-
rber Balear, s'Animalot pudent i altres
mopies anti-clericals, perque son anats
massa a la biorxa i a la bordellesca, aque-
xa setmana passada, fentne cent per un
passol. S'hi son portats tots com-e «mis-
satjes d'En Burrufel» ben naturals i
reconsagrats. ¡Quin marinatje, Senyor!
¡Es ben malet de dir quin es es més es-
garrat de tots! ¡Es que tots e-hu son
massal!

I

¿E-hu veys com no han romput cap
plat may?

P'es lerrouixistes o radicals parlam.
Qui les sent, des que se'n dugueren
aquella lliçó a St. Feliu del Llobregat,
tan ben donada des carlistes, son una
gent de bé, gent de pau, que no's posen
ab negú, inimics mortals de tota violen-
cia. Idò s'altra setmana que hi va haver
sa vaga d'obers revolucionaris a Saragos-
sa, i que dia 13 a la mal hora de la nit es
vaguistes envestiren sa forsa pública, i
hi va haver d'haver càrregues i descàr-
regues per llare.—desde sa societat des
lerrouixistes o radicals sortiren una vin-
tena de tirs d'arma de foc contra sa for-
sa-pública. Axí son gent de pau i inimics
de violencies es lerrouixistes. Només fan
ses que poren! Daulos es dit, veureu si
mosseguen.

II

¿No es ver que no volen guerra?

Es socialistes i republicans se presen-
ten com es grans inimics de sa guerra.
Qui les sent, no'n volen de guerra per
res del mon, i per axo no volen acció
militar d'Espanya an el Marroc. Pero es
grans farsants dijous de s'altra setmana
a la mala hora de la nit en mogueren una
de guerra a sa forsa pública a Saragossa.
E-hi feyen vaga ets obrers, revolutiona-
ris, socialistes, republicans; i com veren sa
seua bona aquella nit, envestiren sa forsa
pública, i hi va haver una bona partida de
ferits. De manera que's meteys que cri-
den tant que no volen guerra i que no
volen acció militar espanyola an el Ma-
rro, ells en moven a Saragossa. ¡Quins
farsants, Senyor! ¡quines capes espella-
des! ¿No es ver que merexen tots passar
a ses mines des sofre?

III

¿I sa companya a favor d'En Ferrer?

Ja recordareu que, com es republicans
mogueren dins ses Corts, devers sa setma-
na de Passió, es debat-Ferrer, aont se'n
varen dur s'aumut p'es cap, resultant tal
debat es gran fracás del sigle,—es lerrou-
ixistes, es més fanfarrons des republicans,
per sortir des pas i no fer un paper tan
ridicul, com-e bons nans d'hostal, ame-
nassaren que durien sa questió an es po-

ble, a s'aplec, a sa plassa pública, i que
qu'aquí anc que'l dimoni en passás, sa
questió-Ferrer tornaria dins es Parlament
i qu'allà hu engrunaria tot, verbó faria
buydar sa Monarquia.

Idò bé, son passats tres mesos de lla-
vò ensá, i encara no'ls ha llegut an es
lerrouixistes fer tota aquella tresquelame-
na sobre 'n Ferrer; i fins an es «Mani-
fest» que's seus Diputats, ab En Lerroux
devant, han donat an'es país, ni una para-
eta les va lleure posarhi en defensa d'a-
quell capitá de lladres, incendiari i as-
sassin. De manera que sa questió-Ferrer
es una questió morta i enterrada; tant
qu'es lerrouixistes metexos ja no'n vol-
len sebre res, faltant axò sí a sa paraula
solemne qu'empenyaren davant tota Es
panya.

IV

No son entradors

No hu son es lerrouixistes. S'in-Justi-
cia» s'altre dia mos contava que's «Cir-
col Jaumista» de la Barceloneta era una
provocació an es lerrouixistes perque an
aquell grandió arraval de Barcelona no
hi ha carlistes, segons diu es paperot, lo
qual es fals, perque ¡vaja si n'hi ha de
carlistes! ¡Sap s'in-Justicia» si les havia
de donar dinar! ¡quina petjellada que se'n
duria! De manera que's lerrouixistes son
tan partidaris de sa llibertat, son uns es-
talon tan forts de sa llibertat, que just
s'existencia d'una societat de gent que
no pensa com ells, ja hu judiquen una
provocació inaguantable per ells ¿S'es
vista may gent més tolerant?—Pero ara
girem fuya. Sa metexa in-Justicia» mo
contava també lo des pianer «lerrouixistes
des Barcelona, axò es, aquells caps-eslora-
tes que passetjen un piano de maneta i ab
rodes, tocant per carrers i plasses unes
tonades de lo més carabassene, molestent
el públic i sobre tot es veynats d'allá
ont s'aturen a tocar. Comensaren, fa set-
manes, a plantarse davant ses societats
carlistes, i allá ¡venga a tocar «sa Mar-
sellesa!» I eren capaços de tocarlehi mitja
hora o més. Allò indignava 's carlistes,
que devallaven an es carrer, i repartien
nesples i galletes an aquells lerrouixistes,
i n'hi comparexien d'altres, i ja la tenien
armada.—Idò bé, s'in-Justicia ab tots
ets altres paperots de la seua, tenia pit
per sostenir qu'aquells pianers tenien
un dret absolut d'anar a fer fer sa fel an
es carlistes tocantlos sa *Marsellesa*. Allò
no era cap provocació. Que hi haja una
societat carlista a la Barceloneta es una
provocació an es lerrouixistes; ara qu'a-
queys se'n vagen a tocar la *Marsellesa*
davant ses societats carlistes no es cap
provocació.—¡Ara figurauvos si es car-
listes se'n anassen a tocar, davant ses so-
cietats lerrouixistes, s'hinne o sa *marra*
de D. Carles VII! Axò seria sa gran
provocació del sigle; axò es lerrouixistes
e-hu tendrien per intolerable; i allá les
veurieu defensarse a tirs, a pedrades, a
mossos.—I ¿que les hem de fer an es
grans marxandos de lerrouixistes? Son

axí: ells volen porerho fer tot! pero! ay
d'aquell que s'atrevesca a signarlos!—
Si no les mostrárem ses dents, arribarien
que ni a missa mos dexarien anar, ni mos
dexarien viure. Just sa nostra existencia
ja la considerarien una provocació ¡Quins
poques-vergonyes!

V

Sa República de Portugal, dexeble
d'En Ferrer.

Ja sabeu qu'En Ferrer era un homo
tan humanitari que volia matar tots es
capitalistes, tots es militars, tots es cape-
llans, frares i monjes, i deya que ses ar-
mes qu'havien de fer hnavegar contra ses
Autoritats i l'Església, eren ses bombes i
es verí. Idò ara sembla que's republicans
portuguesos han apres sa lliçó d'En
Ferrer, i l'apliquen an es monárquics
que poren aglapir, per poca nosa que los
fassen. Mos ho conta 's diari de Bruseles
(Bélgica) *Le Siècle XX* ab aqueys mots
qu'arriessen es cabeys i fan pell de galli-
na: «A Portugal e-hi ha una verdadera
epidemia de morts repentines, i s'es mes-
ter notar que tal epidemia no pega a la
babal-lana: no agafa a cap republicá;
just agafa an es monárquics. Des qui es-
taven detenguts a Coimbra, com-e cons-
piradors contra sa república, se son morts
repentinament dos militars dins sa presó;
dos paisans, el Sr. Fortunato de Almeida
professor de l'Universitat, i el Sr. Ma-
chado Braga, tornaren boigs; un altre
militar morí també repentinament tot d'u-
na d'arribar a ca-seua, hores després d'ha-
verlo amollat; un altre professor de l'U-
niversitat se posá malalt ab indicis d'en-
verinament. Temien cada instant que no's
morissen tots es detenguts d'aquella pre-
só; es comandant militar e-hi intervengué
axicantlos s'incomunicació i mudantlos
de sa Penitenciaría an es corter. I ¿sa-
beu que va fer es Govern Provisional
d'aquella República? Idò va destituir a
l'acte aquell Comandant militar pe'sa
compassió qu'havia tenguda d'aquelles
pobres víctimes.—Es maig qu'ha fet s'e-
pidemia es estat molt més ferest a Viana
de Castello: un tinent d'artillería, conegut
com acostat an el rey D. Manuel, se morí
de mort repentina; dos o tres dies més
tart es comandant Castello Branco va
batre 's peus entre horribles revingla-
des. Havia comés, es dia abans, es crim
horrorós de rebre sa visita d'un amic seu
monárquic, que l'agafaren tot d'una i el
deterrenen de Portugal fentli avinent que
sa seua visita era estada un gros perjuy
p'es comandant Castello Branco, fetlo
sospitós. Dos «carbonaris» «agents de
policia portuguesa», se feyen grossos
d'haver enverinats dos oficials d'artille-
ria. Les varen agafar a Tuy; pero, com
foren a Portugal, les amollaren, i es se-
gur qu'encara les donaren un premi.—
Dins es mars, es coronell Celesti de Sil-
va, acusat de qu'havia d'esser es capo-
ral des moviment monárquic, se morí
igualmente de mort repentina.—A propó-
sit d'axò un diari de la Corunya, *El Eco*

de Galicia, diu que tals morts i atacs de
bogeria proven que hi ha qui apella a
medis criminals per llevar des mig es
monárquics. Ses famílies des morts axí,
demanaren que los fessen s'autopsia; pero
's Govern republicá va dir que no per
motius d'orde public» ¿S'es vista....
frescura consemblant? I no sols feu axò
aquell Govern: va suspendre un periódic
republicá de Lisboa, *O Dia* ¿sabeu per
que? Perque demaná que fessen aquelles
autopsies.—A Oporto morí repentinament
es Coronell inspector de sa 3.ª di-
visió militar, Dr. Jusep Guillerme Bau-
tista Dias. Era un militar honrat, un met-
je distingit i sobre tot un bon católic
práctic. Li bastava axò per esser blanc
de ses ires republicanes.—Es Comandant
de sa Guarnició de Castello Branco, mo-
nárquic, es mort, no fa gayre, també re-
pentinament. A Lisboa n'han enterrats de
nit una bona partida de monárquics,
morts repentinament...

Axò succex a Portugal ab sa repú-
blica, axò fan es republicans portugue-
sos lo que faria una trequelada de lladres,
assassins i enverinadors. Si axò succeia
dins una Monarquia, si un Govern monár-
quic apellava an aqueys medis tan crimi-
nals tan horribles, ¿que dirien es senyors
republicans? Axò es sa gloriosa república
de Portugal, que's nostros republicans
celebren i feliciten. Es que es d'aquí son
per l'estil des d'allá: un xinxer de....
bons al'tots a sa manrevés. Si's monár-
quics les fessen la mitat de lo qu'ells fan
an es monárquics, les dirien: assassins,
bandejats, tigres panteres. Pero com
son es republicans que hu fan, ¡alerta a
dirlos es nom que los pertoca!

VI

Enfilay de mentides i d'infámies

Sí, es paperot *El Ideal* n'entaferra tot
un enfilay de mentides i d'infámies, dedi-
cades an En Revenjoli, contra's Congrés
Eucaristic de Madrit, contra's Bisbes i
capellans i gent piadosa que hi assistiren,
suposant es gran aliardo que no eren més
qu'uns escandalosos i desvergonyits, que
se'n anaren a Madrit a ferne de ses seues,
a lloure com-e bistietes, escandalisant
per tot allá ont passaven. ¡O republica-
narros de l'orde sembla mentida que
sieu tan potens i tan desenfreits. An es
vostro dir, es Congrés Eucaristic no eren
més que trequelades de gent esquinsada,
de gent perduda, de gent escandalosa,
que tots mereixien penjar.

¡Com se conex qu'es En Banyeta verda
que vos fa parlar. Com an es Congrés
Eucaristic ell i voltros i voltros i ell vos ne-
duguereu sa gran planissada del sigle, per-
que's posá de manifest que's inmensa ma-
joria d'espanyols son catolics i devots del
Santíssim Sagrament,—ara preniu sa re-
venja calumniant de sa manera més infame
es congressistes, sobre tot, es capellans,
perposantlos ses barbaritats més oyo-
ses.

Mentiu tan alts com sou dient lo que
deys des capellans i demés bona gent qu'
anaren an es Congrés Eucaristic.

VII

Contra «sa adoració nocturna»!

També la pega es paperot republicà de Ciutat contra aquexa obra de Deu, «Sa Adoració nocturna» del Santíssim Sagrament, que a Madrid fins i tot va cometre no sabem quantes d'estafes en matèria de allotjar gent. Com se suposa, no son més qu'enfilays de mentides i calúmies i embuys que sa passió sectaria posa en circulació per venjarse de sa gran matalofada que se'n dugué des Congrés Eucarístic. Bé se conex que s'Adoració Nocturna es un'obra de Deu! S'odi que li duen ets anticlericals e-hu demostren massa clar.

VIII

Ximpletes, blasfèmies i barbaritats de N'Alzinetxo.

¿Sabeu aquell tal Alzina an-e qui dia 10 de juny donàrem tan bon encals pe'ses grans blasfèmies i barbaritats qu'havia entaferrades contra Deu demunt s'Obre-retro Balear? Idò tot un més ha hagut de mester per engarbullar una cosa que vol esser contestació, pero que en realitat no passa d'un enfilay de ximpletes, blasfèmies i barbaritats, i posa bé de manifest lo primets de roba que van es nostros socialistes en matèria de ciència i d'erudició: resulten presumits de tot, pero més torpes qu'una sabata. Lo qu'es aquex Alzina se veu que hu es un cap-clos, pero ben clos.—Va dir que Lavoisier havia negada s'existència de Deu i que també l'havien negada Ptolomeu, Copèrnic, Galileo, Kleper, Darwin. Noltros li diguérem qu'era fals; i, si no, que citás ses paraules d'aqueys sabis aont negassen que hi ha Deu. ¿Les ha citades N'Alzinetxo? Tant com se coa des mox. Tot lo més, cita unes paraules que posa en boca d'En Darwin, es gran mentider i farsant d'En Ferri, un escriguedoretxo caporal des socialistes, tan bandera com es que hu sia més. Axò no val, Alzinetxo de l'orde. No mos ne fiam de cap paraula d'En Ferri, perque a un mentider, fins quant diu ver, no'l creuen. Vos lo que heu de fer, ha d'esser dir: En Darwin dins tal obra seua, capítol tal, página qual, diu axò i axò; i llavò veurem si es ver o no es ver que hu diga. De manera que N'Alzinetxo afirma que Ptolomeu, Lavoisier, Copèrnic, Galileo i Kleper negaren que hi ha Deu, i no ha tenguts reguinyols per citar ni mitx mot de cap d'ells per provar lo que va dir. Pero ¿que sap aquex Alzinetxo de Lavoisier, Ptolomeu, Copèrnic, Galileo, Kleper?

¿I té sa frescura de demanarmos ¿que li deym de sa nit de Sr. Bartomeu a France? i «de lo antes de la fe en Espanya»? i «de lo que va fer la Iglesia ab sos sabis Galileo i Giordano Bruno»?—En Revenjoli ja hu dit mexanta vegades lo que hi ha respecte de tots aqueys punts històrics, rebatent altres anticlericals, tan ignorants i curts de fey com aquex Alzinetxo. En Revenjoli ha demostrat cent vegades que cap càrrec se pot fer a l'Església respecte de tots aqueys fets. Si N'Alzinetxo mos ne vol fer parlar de bell nou, que s'expliqui ell primor, i veurá qui n'oblada se'n du.—I té cara aquex Alzinetxo per tornar anomenar es sistema den Ptolomeu, allà ont posá de manifest sa seua ignorància feresta, atribuint a tal sistema s'affirmació de ques sa terra que volta s' sol. ¿Qui no sap que justament Pto-

meu ensenyava tot lo contrari? qu'era's sol que voltava sa terra? I mos conta N'Alzinetxo que «es sistema de Ptolomeo» (ni es nom i tot lijsap) «ha sufrides» «certificacions» «a conseqüència d'ets avenços de sa ciència». ¡No vos canten males «certificacions», gran tros de beneyt! I ¿qui les ha esteses an aquexes «certificacions»? ¿En Pere Pexet-ferro-de-baldufa? ¡Ja hu val ab aqueys socialistexos que s'alsen a mestres, i ni confegir s'abem!

Llavò fa una partida de revolteries per desferse de ses sabatades que li pegàrem sobre ses teories endiotenques i arriettes des grans çarronyes de Engels i Marx; pero no arriba a sortirli res, i hu dexa tan en ridícul com noltros le hi posàrem.

Després es gran ignorant de N'Alzinetxo l'emprèn contra la Sagrada Escripura, i du'sa seua toxarrudesa fins a s'estrem de voler provar que no es ver que Deu donás a Moysés es Taules de sa Lley, i que fins i tot no es ver que Moysés haja existit may; i llavò que tampoc no es ver que hi hagués cap profeta des qui posa l'Escripura Sagrada, ni que Deu haja feta cap revelació may; i diu que ses profecies de l'Escripura Sagrada les varen escriure com a literatura savien succets es fets que profetisaven. I ¿dona cap raó N'Alzinetxo per sostenir aquex enfilay de blasfèmies i de barbaritats? Cap, absolutament cap. Ha lletgides aquexes blasfèmies i barbaritats a qualsevol llibre del dimoni que's caporals de s'impiedad fan córrer entre s'infinidat de babaluets i biduins que los seguexen, i enfloca tals blasfèmies i barbaritats es més fresc del mon. ¿No es ver que fa oy i qualque cosa més es veure un ignorant com aquex Alzina que surt a's mitx i nega que Deu revelás res a Moysés ni a cap des profetes ni escriptors sagrats; i nega que haja existit Moysés, i sostén que totes ses profecies de la Sagrada Escripura son una farsa, que s'escrigueren després de succets es fets profetisats?... ¿Quina responsabilitat (¿No es ver?) contreuen devant Deu aqueys grans noninguns, aqueys grans canalles d'autors falsaris, verdaderes boques d'infern, qu'embauquen aqueys malenats, aqueys ignorants socialistes com N'Alzina, que vomiten llavò demunt es seus paperots aqueys raigs de blasfèmies i de barbaritats! ¿No es ver qu'ha d'esser ferestissima, horribilissima sa responsabilitat d'aquells autors infernals?

IX

Com-e cans i gats

Axi están, gràcies a Deu, es republicans d'Espanya: per tot allà ont e-hi ha republicans, e-hi ha completes de nyic-inyec, i fins trompades qualque pic. I axò no es d'ara; ja es un mal vey des republicans. Ara son célebres i salades ses barayes i eclipses-esclops entre es lerrouxistes i es conjuncionistes (sa lliga de socialistes i republicans de N'Azcarate, Soriano i esquerrans de Catalunya), i llavò hi ha sa tropa d'En Sol i Ortega i es repussay de s'antiga Unió Republicana, que, com comensá l'an 1903, s'havia de menjar frits es monárquics i sa Monarquia, pero no hu arrivá a fer perque tengué prou feyna ab so menjarse a si metexa. I axo es sa sort d'Espanya encara: que's republicans son antropofags (se menjen a si metexos).

Per no anar més lluny, mirau lo que passa a Mallorca. S'in-Justicia dissapte

passat l'emprèn contra 's republicans de Ciutat, acusantlos de cacies inaguantables, que volen manetjar es republicans des pobles com-e xotets de cordeta, a lo rep-absolut, ab so despotisme més descarat. Ido bé, Mestre Antoni Amer, Garanya, demunt aquella fuya que publicá, setmanes enrera, aont posava en J. Moya com un pedás brut, l'acusava també de cacie, de desputa, d'absolut, que si no's sometien ets altres republicans a fer just lo qu'ell volia, el dimoni en passava. ¿An-e que's deu aquexa esquexada des republicans de Manacor, qu'una partida han feta cassoleta i Comité apart, decantantse d'En J. Moya? Massa clar se veu: se causa es es despotisme, es caciquisme d'En J. Moya, qu'En J. Moya fa ab sos biduins que'l seguexen, just lo metex qu'En Lerroux ab sos lerrouxistes de tota Espanya, que los mana com un «Bajá de tres coes», com es més absolut i es més desputa de tots es tirans. ¡Bo está En Lerroux per escollarse raons ni parers de cap des seus sogueus, de tota sa seua tropa! Dins es seu partit no hi ha més voluntat ni més parer que's seu. ¡Bo está ell per consultar may sa voluntat des poble o populatje qu'el seguex!

X

S'in-Justicia cap envant.

Sí, s'hi fa cap dret an es cementeri... civil, com se suposa; cap an es corralet aquell de darrera's cementeri de ses persones.—Idò es metex paperot lerrouxista conta que hi ha «homos que's diuen republicans», que «proven» «dins Manacor» de «llevarli forces», s'entén, a s'in-Justicia, i diu qu'axò es «brutal». Naturalment, ¡com es contra En J. Moya! I confessa que «li donen una batalla» es metexos republicans; pero se'n consola tractantlos de «majaderos», una cosa per l'estil de «tarambanes», i de «mentecatos», axò es, «fuyts de cap», «sense seny», i axò que, segons s'in-Justicia metexa, no es que's tracti de quatre pipolis, sino de republicans «qu'han representat» «es Partit Republicá» «en càrrecs oficials». I aqueys, segons veig, «volen que desaparezca s'in-Justicia». E-hu diu es paperot metex. Se veu qu'aqueys republicans encara tenen una mica de bon gust. Prou que convendria que «desaparegués» es paperot. Ja's cuidarán es republicans metexos de llevarlo des vent.

XI

Es lerrouxistes potetjadors de sa dignitat personal des seus.

Aqueys lerrouxistes son el reverent dimoni. A ells no les toqueu sa llibertat de consciència. Se'n diuen ets estalons més forts; no n'hi ha, an es seu dir, de defensors de tal llibertat, més acorats qu'ells dins tota Espanya. Ido bé, mirau lo que diu s'in-Justicia que farán es lerrouxistes es dia que tenguen un Retgidor. Escoltaulo an es paperot d'En J. Moya, perque es de lo més salat que may havíem lletgit demunt cap periòdic polític: «...Abans d'elegirlos (an es Retgidors), les farem firmar sa renúncia ab sa fetxa en blanc (¡ay idò!), i aquexa renúncia quedarà en poder des Comité per que, si vé's cas de que no cumplesquen es seu dever, es Comité presenti aquella renúncia a s'Ajuntament, i romanguin, per lo tant, destituïts des seu càrrec» de Ret-

gidors. Aquí un no sap qu'admirar més si sa franquesa desenfreida des qui diu axò o sa seua ignorància supina de lo més elemental des dret administratiu. Perque ¿qui es es Comité de cap partit per presentar sa renúncia d'un Retgidor a s'Ajuntament, si es metex Retgidor no la presenta? ¿Com s'Ajuntament no havia d'enviar a fregir ous de lloca qualsevol Comité que presentás tal cocòrum? Es evident que negú pot presentar sa renúncia d'un càrrec, més que's metex que l'exerceix. De manera que's lerrouxistes, si arribaven a fer tal barbaritat de fer firmar renúncies ab sa fetxa en blanc an es seus Retgidors, farien sa prova des ruc; e-hi quedarien ben empastissats i ben en ridícul; aquella renúncia seria un paper ben roat. Se'n porien torcar... ¿sabeu? I per afegitó, es partit i Comité qu'arribás a tal abús i potetjament de sa dignitat personal d'ets elegits, quedaria acreditat d'indigne, de descarat, de immoral, de qualsevol cosa dolenta. ¿Tal volta hi hauria cap persona, per poc que s'estimás, que volgués que's lerrouxistes l'elegissen Retgidor o per cap altre càrrec de responsabilitat? ¿Axi respecta sa dignitat personal des seus es lerrouxisme? No, no n'hi ha cap de persona decent que's fuga sometre a tal indignitat, a tal escapsament des seu pam de cara. ¡Fer firmar an es Retgidors, abans de que'ls elegesquin tals, sa renúncia des seu Retgidoratje ab sa fetxa en blanc! Ara hu veurem si'n trobarán cap que's someta a tal afronta.—Repetim que may havíem vista una confessió tan clara i categòrica de lo qu'es sa política lerrouxista: un potetjament seuvatje, desenfreit, de sa dignitat personal de tots es seus afiliats biduins.

XII

Axecs de s'Animalot pudent

Prop de dues planes du, dissapte passat, contra En Revenjoli. Dia 29 d'abril va prometre d'no ocupar-se'n pus. Passá unes quantes setmanes que només e-hi grinyolava En Pinyol-pinyolíssim; pero ara ja ha tornat amollarhi aquells qui grunpen, ¿sabeu? I bo es de veure si'n diuen de barbaritats contra En Revenjoli i altres coses més altes i sagrades.—Torna a sucra ets ays sobre sa pelegrinació de Lluch de passat el Corpus, perque l'illm. Sr. Bisbe de Mallorca i lo Rdm. P. General de l'Orde Franciscana hi anaren ab automòvil, i altres en tren a primera, mentres es demés anaven a segona i a tercera, i altres en carro o a peu. S'Animalot volgué suposar qu'ab axò el Bisbe i el P. General des Franciscans no s'eren portats com-e bons dexebles de Cristo. Li demanàrem noltros que digués an-e quin precepte de Cristo, contengut dins l'Evangeli, havien faltat; i S'Animalot no n'ha pogut citar cap, senzillament perque s'anar ab automòvil no es estat may res dolent. I surt des pas s'Animalot dient que, si hi torna haver cap pelegrinació, o tots e-hi han d'anar ab automòvil o tots en tren o tots a peu.—I no veu s'Animalot que pert es temps miserablement ab tals toxarrudeses! Es pelegrins, diga lo que diga s'Animalot pudent, seguirán anant a Lluch axí com les donará la gana: a peu, a esquena de bística, en carro, en tren, ab automòvil. ¡Si ses pelegrinacions no son cap obligació! ¡son just de devoció! S'única que hi poria posar lleys es l'Església; i l'Església ¡o Animalot pudent! no s'hi es ficada may en si's pelegrins van a peu o colcant, en tren o ab automòvil o ab aeroplá. I si l'Església no s'hi alica ¿qui es s'Animalot pudent per aficars'hi?

Llavò l'emprèn contra sa santa devoció de sa Visita domiciliaria de la Sa-

